

KRÁLOVNA HORORU

DARCY COATES

ŠEPOT V MLZE

SÉRIE ČERNÁ ZIMA

ŠEPOT
V MLZE

WHISPERS IN THE MIST

Copyright © Darcy Coates 2020

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o. 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2819-0 (pdf)

ŠEPOT V MLZE

Darcy Coates

FOBOS

Kapitola 1

Clare se křečovitě držela sedadla mikrobusu, který se s nimi řítíl městem. Ulice všude kolem byly plné opuštěných automobilů jako nějaké temné bojiště. Mezi nimi se vinula cesta proražená brutální silou. V ostrých úhlech se klikatila ze strany na stranu a často je přinutila přejíždět obrubníky a pokračovat po chodníku.

Kdykoli autobus nadskočil na přejížděné překážce, Dorran do ní narazil ramenem a Clare pokaždé pocítila příval radosti. Podařilo se jim uniknout z Helexis Tower, z rukou šíleného vědce a vynálezce thanitů, jimiž se mu podařilo zničit celou civilizaci. Ještě důležitější ale bylo, že je tady Dorran s ní. A je v bezpečí.

Zvedla hlavu a usmála se na něj. Pokusil se její úsměv opřítovat, ale byl na něj zoufalý pohled. Clare pokleslo srdce.

Byli opět volní, ale Dorran si odnášel následky. Přestože se na ni pokoušel usmívat, bylo zřejmé, že ho i tak nepatrné gesto stojí mnoho sil. Držel se rukou opěradla před sebou, aby lépe snášel nadskakování autobusu. Byl popelavě bledý, z očí mu zmizel obvyklý lesk a každý prudký pohyb autobusu z něj vysával poslední zbytky sil. Černé, mírně přerostlé vlasy měl vlhké potem.

Potřebuje si odpočinout. Pár dní v klidu, dobré jídlo a dostatek spánku a bude mu líp. Uzdraví se. Zoufale tomu chtěla věřit.

Bylo by přece kruté uniknout z mrakodrapu – Ezrovi a jeho experimentům – a ztratit přitom Dorrana.

Vzala ho za druhou ruku a jemně ji stiskla. Propletl si s ní prsty a přejížděl palcem po prstenu, který jí věnoval.

Ještě to chvíli vydrž, udělám všechno, abych tě zachránila.

Beth seděla za volantem dvě řady před nimi a kličkovala ucpanými ulicemi. Clare si připadala jako ve snu. Upínala se na své setkání se sestrou víc, než si dokázala racionálně vysvětlit. Přejela celý kraj, jen aby o ni zase přišla. A najít ji za takto podivných, vlastně úplně náhodných okolností, přesahovalo všechny meze štěstí, ve které se odvažovala doufat. Ale Beth tady opravdu je. Živá a skutečná, stačí natáhnout ruku a může se jí dotknout.

Clare polkla a pokusila se najít ztracený hlas. „Beth –“

„Teď ne,“ odbyla ji sestra přes rameno, oči upřené na cestu před sebou, po níž se minibus vrátil do další zatáčky.

Beth byla o deset let starší, a když je opustil otec a zemřela jim máma, převzala péči o rodinu. Vozila ji do školy, na kroužky, na plavání, v létě na tábor. Celou tu dobu ji hlídala jako ostráž. Stačilo zakašlat, a už s ní uháněla k lékaři. Ani pomyšlení, že by skočila do bazénu, pokud tam nebyla Beth nebo alespoň plavčík. Nikdy jí nedovolila přespat u kamarádky, pakliže si nebyla na sto dvacet procent jistá, že rodině může věřit.

Tahle stará Beth by nikdy v životě nepřekročila povolenou rychlost. Jednou Clare řekla: „Řídit auto je jedna z nejnebezpečnějších věcí, které může člověk dělat, hned po jedení nedovařeného masa.“

Svět kolem se ale změnil a s ním i Beth. Přes zacpané ulice uháněla mnohem rychleji, než kolik byla povolená rychlost. Minibus narážel do boků aut, která jim stála v cestě. Jela agresivně, ale efektivně. Vřeštitivý řev Vyzáblých, kteří je pronásledovali, mizel v dáli.

To ovšem nebyla jediná změna, která se s Beth udála. Její hebké, kučeravé blond vlasy jí od posledního setkání odrostly a nyní jí padaly dolů přes ramena. Měla ostřejší, hubenější tvář, jejíž krásné rysy křížovaly čerstvé jizvy.

Clare se naklonila dopředu, aby na sestru lépe viděla. Pokud si byla Beth jejího pátravého pohledu vědomá, nedávala nic najevo. Nadskočili přes další obručník, otřeli se o sloup pouličního osvětlení a Clare se raději opět zapřela do sedadla, aby ji Beth znovu nesetřela.

Sestriny jizvy byly skutečně čerstvé. Jedna jí křížovala nos. Začínala pod okem a pokračovala dolů po tváři. Další kus potrhané tkáně měla na spánku a Clare zahlédla ještě tři další, menší tržné rány, jako by se jí něco zakouslo do brady.

Všechny působily čerstvě, ale už se zatáhly a začínaly se hojit. Clare věděla, že tohle mají na svědomí thanity, mikroskopické nanočástice uvolněné do ovzduší, které měly původně léčit, ale místo toho způsobily děsivou katastrofu. Beth jich naštěstí, stejně jako Clare, dostala pouze malou dávku. Její uzavřený, vzduchotěsný bunkr ji jako nedobytná pevnost uchránil před tím, aby se proměnila v jedno z těch pokroucených, bezduchých stvoření, v něž se proměnil zbytek lidstva v okamžiku, kdy Ezra své thanity aktivoval.

Bunkr sice snížil dávku, jíž byla Beth vystavena, ale nedokázal ji zcela eliminovat. Miniaturní, člověkem vytvořené částice, které se jí dostaly do těla, nyní plnily svůj úkol. Uzdravovaly. Přesně z toho důvodu přežila i Clare. Tyto nepatrné stroje, které jí kolovaly v krvi a způsobily zkázu většiny lidstva, jí pomohly přežít otravu, ztrátu krve a všechna další zranění.

Beth šklubla volantem a odbočila kolem dalšího rohu. Clare vrazila z boku do Dorrana a on zase do okna. Pneumatiky zakvílely, autobus se prudce naklonil a Clare polila hrůza, že se převrátí. Pak ale dopadl zpátky na všechna čtyři kola, a když se dotkl vozovky, jejich těla se zachvěla silou nárazu.

Tato lehkomyšlná a energická Beth byla úplně jiná, než jak si Clare svou sestru pamatovala. Byla i jinak oblečená. Celá v černém, od šátku kolem krku až po pevné boty. Kdyby měla ještě masku, nebyl by vidět ani milimetr její holé kůže. Clare již věděla, že zakrýt si kůži byla jediná obrana před Vyzáblymi, ale přesto si při pohledu na Beth připadala nesvá. Ještě nikdy ji v černém nezažila. Připadalo jí, jako by sestřina dřívější jemnost a měkkost byla nyní vybroušena do ostrých hran a úhlů.

Clare usoudila, že asi není dost dobře možné zůstat v tomto novém světě a nezměnit se. Napadlo ji, jak *moc* se asi změnila ona.

Okna autobusu zakrývaly desky z překližky. Mezi nimi zůstaly jen nepatrné mezery. Když jimi Clare vyhlédla ven, viděla obchody i auta, kolem kterých projížděli. V mnoha vozech zahlédla pohyb. Vyzábli, uvěznění uvnitř, tiskli ruce a tváře k oknům a zoufale vyli. Každý z těch děsivých obrazů zahlédla vždy jen na zlomek vteřiny, ale všechny se jí vrývaly do paměti a pronásledovaly ji ještě dlouho potom. Zdeformovaná ústa. Chybějící zuby. Vypoulené oči. Řídké vlasy.

Snažila se představit si, jaké životy asi vedli, než uhodilo Ticho. Mířili do práce, rodiče vezli děti do školky, postarší pár si nejspíš vyjel k řece na snídani. Z nich všech se nyní staly nestvůry, které je obklopovaly.

Nech toho. Soustřed' se na to dobré. Protože i toho je tady pořád dost.

Dorran je v bezpečí. Sice zraněný, ale žije. Sevřela jeho ruku ještě pevněji. Navzdory naprosté nemožnosti dokázali najít Beth. Nebo spíš ona je. Dostala je ven z Helexis Tower. A teď jedou ven z města. Výškové budovy byly vystřídány rodinnými domky, úzké ulice centra se rozšířily, obklopilo je předměstí. Na venkov už to neměli daleko.

Beth dupla na brzdu a pneumatiky opět zakvůli. Nebylo to poprvé, kdy takto prudce změnila směr, ale tentokrát nenásledovalo rychlé přišlápnutí plynu. Nechala minibus zastavit, zatáhla ruční brzdu a vyskočila ze svého sedadla.

„Co jste tam ve městě *sakra* dělali?“ Stála v uličce a její nová, ostře řezaná tvář se křivila zlobou, která jí sršela i z očí. Pak ale její výraz zjihl, sevřené rty povolily, objevil se na nich úsměv a Beth se vrhla ke Clare. „Chválabohu, že jsi v pořádku.“

Clare jí dvěma rychlými kroky vyšla vstříc a Beth ji sevřela v medvědíh objetí, zabořila si tvář do jejích mokrých vlasů a napůl plakala a napůl se smála.

„Myslela jsem, že tě už nikdy neuvidím,“ vypravila ze sebe Clare, stejně dojatá jako její sestra.

„To já taky.“ Beth se odtáhla, aby si Clare lépe prohlédla a shrnula jí prstem mokré vlasy, které jí padaly do tváře. „Nic ti není, vid', jsi v pořádku?“

„Já ano, ale –“

Clare se otočila na Dorrana. Stál pár kroků za nimi, jednou rukou se držel okraje sedadla a pozorně sledoval situaci před sebou. Snažil se, aby Beth moc neděsil, ale to bylo dost těžké, když svou mohutnou postavou vyplňoval celou uličku a hlavou se dotýkal stropu.

Beth z něj nespouštěla oči. Její ruka sevřela Clařino rameno o poznání pevněji. „Tak to je ten muž, se kterým teď žiješ?“

„Ano.“ Clare vztáhla k Dorrانovi ruku. „A jsem moc ráda, že ho můžeš taky poznat. Dorrane, ráda bych ti představila svou sestru Beth. Beth tohle je Dorrان.“

Dorrان kývl lehce hlavou, ale nedokázal se přimět, aby se Beth podíval zpřímá do očí. I jeho hlas zněl nejistě. „Těší mě.“

„Hm.“ Beth sevřela pevně rty a přejížděla ho pohledem, od jeho černých vlasů, přes široká ramena, zablácený bílý plášť od Ezry, až dolů k botám. Clare si jen přála, aby svou obhlídku neprováděla tak okatě.

„To on přišel na to, jak opravit moje auto.“ Clare rychle drmolila ve snaze obrousit sestřinu zřejmou nevraživost. „Bez něj bych se sem nikdy nedostala.“

„Ven,“ přerušila ji Beth a škusbla s ní ke dveřím.

„Ale – co?“

„Dělej. Promluvíme si venku.“

Clare se podívala na přední sklo. Ve světle zvenku byly vidět proudy vody, které ho zalévaly. „Lije.“

„Už jsi stejně durch.“ Beth stiskla knoflík a dveře se syčivě otevřely, takže dovnitř v okamžiku proniklo nepřerušované ševlení deště a spolu s ním i vzdálený pach kouře, oleje a Vyzábých. „Vystup, chci si s tebou promluvit mezi čtyřma očima.“

Clare vyslala k Dorranovi omluvný pohled. Bylo na něm vidět, že neví, co má dělat. Natáhl k ní ruku a Clare zašeptala. „Neboj se.“ Dveře se s dalším zasyčením zavřely a ponechaly ho uvnitř.

Beth Clare stále nepouštěla a odtáhla ji kus stranou. Prudký liják, který se řinul z oblohy ve městě, se na předměstí změnil v usilovné mrholení.

Clare zamrkala a překvapeně se rozhlížela kolem. Beth zastavila na parkovišti velkého nákupního střediska. Dopadla na ně pronikavá záře studeného bílého světla z velkých výbojek. Clare nechápala, jak je možné, že i čtyři týdny po Tichu stále svítí. I kdyby mělo centrum vlastní generátor – a to asi pro případ nouze muselo mít –, bylo by nutné doplňovat naftu. Zdálo se, že široko daleko nikdo jiný není.

„Beth?“ Clare byla promočená již od útěku z Helexis Tower a čerstvá dávka deště ji připravila o další teplo. Šlápla tenis-kami do hluboké kaluže a mimoděk se otrásla chladem. Beth se zastavila asi deset kroků od autobusu, natočila se k opuštěnému nákupnímu středisku a založila si ruce na prsou. Clare pokrčila rameny. „Děje se něco?“

Beth si prohrábla prsty vlasy, uhladila si je a podívala se na Clare. „Nelíbí se mi ten jeho pohled.“

Clare byla na její výhrady připravená. To byla celá Beth. „Dorran je hodný. Je laskavý a trpělivý a zachránil mi život. Už tolikrát. Nedokážu ani vyjádřit, jak moc jsem mu vděčná.“

Beth rázovala po asfaltovém parkovišti a tvářila se stále upjatě. Když se opět podívala na Clare, z očí jí vyzářovala neskrývaná podezřívavost. „Vypadá nemocně.“

„Je...“ Mohla Beth odvyprávět, co všechno se stalo: jak je Ezra přinutil, aby se stali součástí jeho pokusu zničit thanity, které sám stvořil, jak se pro ni Dorran obětoval, aniž by přitom myslel na následky. Ale způsob, kterým Beth o Dorranovi mluvila – jako by byl nějaká nechtěná přítěž –, ji přinutil, aby svá slova spolkla. Nechtěla Beth poskytnout další záminku, proč se ho stranit. Místo toho se rozhodla pro polopravdu. „Máme za sebou pár hodně pošahanejch dní. Včera toho moc nenaspal.“

„Hm-hm.“ Beth přimhouřila oči jako pokaždé, když o něčem pochybovala. Nakonec upřela pohled na autobus a hýbala přitom čelistmi, jako by něco žvýkala. Pak se zhluboka nadechla. „Vysadíme ho, až narazíme na nějaké další, co přežili, a vyrazíme zase na cestu.“

„Cože?“ Clare zamrkala, aby vyhnala vodu z očí.

„Neboj se. Znáám pár skupinek, které se ho ujmou.“

„Ne.“ Clare ustoupila o krok a cítila, jak se jí přitom rozbušilo srdce. „Nikoho vysazovat nebudeme. Jsme tým.“

„Je to cizí člověk.“

„Pro tebe možná.“ Clare se nelíbilo, že ji Beth zahrnala do defenzivy, ale nedokázala si pomoci. „Je to můj *nejlepší* kamarád.“

„Opravdu?“ ohrnula Beth rty. „A jak dlouho ho znáš? Čtrnáct dní? To ti stačí?“

„Ano. Protože jsem díky němu přežila ty nejhorší chvíle svého života. A myslím, že dokážu lidi odhadnout natolik dobře, abych věděla, že mu můžu věřit. Proč pro změnu nevěříš ty mně?“

„Já, já nevím.“ Beth zesílila hlas a Clare z něj vycítila drsnější podtón. „Třeba proto, že nedokážeš splnit ani ty nejobyčejnější pokyny.“

Clare chvíli trvalo, než pochopila, na co Beth naráží. „Ty seš na mě našťavaná kvůli tomu, že jsem tě jela hledat?“

„Co jsem ti říkala, když jsme spolu mluvily naposledy?“ Beth zvedla obočí a upřela na Clare ten nejtvrdší pohled, jaký od ní kdy zažila. „*Zůstaň tam, kde seš.*“

„Rozbil se ti generátor. To jsem tě tam měla nechat, aby ses udusila?“

„Ano.“ Beth rozhodila rukama a obrátila je dlaněmi k obloze plné deště. „Bylo by to mnohem lepší, než aby ses trmácela lán světa jenom proto, abys našla bunkr prázdný. A jako by ti to bylo málo... co jsi *sakra* dělala ve městě? Vždyť je to to nejnebezpečnější místo v celém okolí.“

Clare byla na sestřiny přednášky zvyklá. Jako teenager je nesnášela, ale když dospěla a odstěhovala se, začala je brát jako to, čím skutečně byly. Vyjádřením Bethaniny lásky. Beth na ní záleželo, a proto si o ni dělala starost. A proto jí dělala přednášky.

Tentokrát to ale bylo jiné. V sestřině pohledu nebyl ani náznak starostlivosti, v jejím hlase nebyla ani stopa úpěnlivé naléhavosti, kterou by se ji snažila přimět k rozumu. Ne, tato nová Beth, zocelená a otupělá světem Ticha, byla plná hněvu a zloby. Clare před ní ustoupila.

„Už jsme –“ *neměli na výběr. Byli jsme v pasti. Zbylo nám pár možností a žádná z nich nebyla dobrá.* Clare polkla. „To, že jsme ten věžák našli, bylo nepředstavitelný štěstí. Byla to ta adresa, a tak jsme to zkusili.“

„A jak jste se chtěli dostat ven?“ Beth ji nelítostně propíchovala svýma modrýma očima. „Vrhli jste se mezi tu smečku úplně beze zbraní, neměli jste žádnou ochranu, dokonce ani masky. Kdybych tam bývala nepřijela, jak jste jim chtěli utýct?“

Děšť mácel Clare kůži. Vlasy se jí lepily na tvář. Ani zima, která se do ní dávala, však neznamenal nic ve srovnání s ledovou úzkostí, kterou cítila uvnitř.

Tak zoufale toužila Beth zase najít. Riskovala víc, než by měla, to všechno v naději, že budou s Beth zase spolu. Ale Beth zuří a Clare, na rozdíl od běžných přednášek, které jí Beth dělala, nevěděla, jak tomuto novému hněvu čelit.

Beth si její mlčení vysvětila tak, jak si ho vysvětlit chtěla. „Takže jste neměli žádný plán, jak se odtamtud dostat? Žijete jenom proto, že jste měli šílenou, zpropadenou kliku.“

Clare se v očích tvořily hněvivé slzy a byla ráda, že je Beth v dešti nevidí.

„Přitom jsem ti to řekla *naprosto* jasně.“ Beth ztišila hlas tak, že ho v šumění deště nebylo téměř slyšet. „Neriskuj. Lidi, kteří pokoušejí štěstí, nakonec prohrají. A co jsi udělala?“

„Všechno, co jsem musela, abych našla svou sestru.“

Beth zůstala ještě vteřinu zatvrzelá, ale pak se její tvrdý výraz v kratičkém okamžiku zhroutil. Vydechla a sklopila hlavu i ramena. Ještě chvíli tam obě stály a déšť jim dopadal na tváře i záda. Pak se Beth znovu narovnala a její pohled byl opět plný něhy.

„To byla fakt děsná pitomost, Clare.“

„Já vím.“

„Ale stejně ti děkuju.“

„Jo.“

Sestra ji objala a pevně ji k sobě přivinula. Měla na sobě tlustou, studenou bundu, ale její tělo příjemně hřálo. Tiskla si ji k sobě a kolébala ji, jako to dělávala, když byla Clare ještě malá.

„Jsem strašně ráda, že jsme zase spolu,“ mumlala tiše. „Už jsem nevěřila, že se to ještě povede.“

„Strašně jsi mi chyběla, Beth.“

„Hm.“ Bethany se odtáhla a několikrát rychle zamrkala. „Ty mně taky.“

V dáli zahřmělo. Clare se ohlédla k minibusu. Okna zakrývaly desky, ale dokázala si představit, že tam Dorran sedí ve tmě, plný úzkosti a nejistoty, a čeká, až se k němu vrátí. Při pomýšlení na něj ji zabořilo srdce. „Nedovolím ti, abys ho vyhodila.“

Beth se chvíli kousala do rtu a nakonec odevzdaně vydechla. „Tak ať zůstane. Teď. Ale když se bude chtít trhnout, nebudeme mu bránit, jasný?“

Clare se její tón pořád nelíbil, ale přikývla. Větší ústupek už z Beth nejspíš nedostane. A bylo jasné, že Dorran zůstane.

Beth se podívala nahoru a při dalším blesku, který rozčíslo oblohu nad nimi, přimhouřila oči. „Ten déšť už mi leze krkem. Pojďme dovnitř. Musíme se osušit. Navíc není dobré motat se venku moc dlouho. Vyzáblí už ztrácí trpělivost.“

Kapitola 2

Beth objala Clare kolem ramen a společně zamířily zpátky k minibusu. Clare se stále mračila a snažila se pochopit, co Beth právě řekla. „Vyzábílí?“

„Jo, tady jsem zaparkovala proto, že je to nejbližší bezpečný místo hned za městem. Ty světla je drží v odstupu. Ale všechno má své meze, když je popadne hlad, je silnější než oni.“

Clare se rozhlédla kolem a poprvé se snažila opravdu vnímat, co vidí. Parkoviště se táhlo do všech stran a až na pár převrácených nákupních vozíků bylo zcela prázdné. Světla nad nimi osvětlovala prostor v okruhu přibližně třiceti metrů, ale když upřela pohled ke stínům na asfaltu v dálí, kde světlo sláblo, měla pocit, že na ni z křoví zírají svítící vyboulené oči.

Nákupní středisko měli přímo za sebou. Byla to přízemní budova připomínající dlouhý bumerang. Clare odhadovala, že v něm mohlo být tak osmdesát obchodů. Nejprve si myslela, že okna i dveře centra jsou pouze temné, ale když se podívala pozorněji, uvědomila si, že jsou zatlučené. Škvírami v dřevěných a plechových deskách prosvítalo světlo. „Beth... tam uvnitř jsou lidi?“

„Jasně.“

„Neměli bysme –“

„Ne.“ Došly ke dveřím minibusu. Beth vzala za kliku a otevřela. Uvnitř byla díky zatemněným oknům tma, pronikalo

sem dveřmi jen minimum světla. Clare potřebovala chvíli, aby si její oči přivykly.

Minibus nejspíš sloužil k dálkovým jízdám. Uvnitř bylo šest řad sedadel s modro-šedým potahem, rozdělených uprostřed úzkou uličkou. Nosiče na zavazadla nad sedadly byly plné tašek a kufrů. Nebyl to ten nejluxusnější minibus, ale byl moderní a čistý.

Dorran stál v uličce, rukou se stále opíral o sedadlo a třásl se zimou. Z oblečení mu na podlahu kapala voda. Ve tváři měl nečitelný výraz a Clare již věděla, že je to jeho obranný mechanismus v případě, kdy si připadá nesvůj.

„Ahoj,“ zavolala na něj a snažila se, aby její hlas zněl bujaře a bezstarostně. „Všechno je v pořádku. Beth, nemáš tady náhodou nějaký ručníky?“

„Na nosiči vpravo od tebe.“ Beth se usadila za volantem a otočila klíčkem. Světla ve stropě se probudila k životu, dveře se syčivě zavřely a utlumily zvuk deště venku.

Clare našla v zavazadlovém prostoru černý igelitový pytel plný ručníků tak, jak Beth říkala. Vytáhla dva, zkontrolovala, že jsou čisté, a jeden z nich podala Dorranovi. Snažila se vymáčkat si vodu z vlasů, ale nedokázala si pomoci a musela se ohlédnout ke dveřím. „Beth zrovna říkala, že tam v nákupáku jsou nějaký lidi. Doufám, že mi k tomu řekne víc.“

Beth seděla bokem, jednou rukou se opírala o palubní desku, dívala se na Clare a sundávala si rukavice. Clare si všimla dalších čerstvých ran, sotva zahojených drápanců a kousanců, které jí pokrývaly ruce. „Zastavila jsem se tady už cestou do města. Říká se tomu bezpečné útočiště. Kolem dokola jich je pár desítek. Jsou v nich ti, co přežili a našli si místo, které mohli zajistit, něco s dostatkem zdrojů, nabízející rozumnou možnost obrany. Nákupní centra patří k těm nejoblíbenějším. Zejména ty modernější, postavený tak, aby

ochránily i proti teroristům. Slyšela jsem, že existují i mnohem větší útočiště, lidi si tam prý zavedli opravdovou demokracii, ale tomu uvěřím, až nějaký uvidím.“

„To tam jako bydlí?“ Clare si vytřela vodu z očí. „Kolik jich je?“

„Tady asi dvacet. Nijak se neskrývají a dávají o sobě vědět. Já se o nich dozvěděla od jednoho chláпка, kterýho jsem potkala na cestě. Je to nejbližší útočiště od středu města. Neustále svítí, aby drželi Vyzáblý na distanc, a vítají návštěvníky... pokud tedy mají něco k výměně.“

„S čím obchodují?“

„S věcmi, kterých mají málo. Jídlo, voda, benzín. Na oplátku ti dovolí přespat. Já tady vyměnila čtyři litry benzínu za tolik oblečení, kolik jsem unesla.“ Beth protáhla obličej. „Už toho lituju. Palivo začne za pár měsíců docházet.“

Clare se naklonila blíž ke dveřím a snažila se v dešti zahlédnout nákupní středisko. Zachytila pohledem pohyb u jedné z nákladových ramp. Nedokázala ale říct, jestli to byl člověk, nebo Vyzáblý. „A nechceš tam raději přespat i teď?“

„Ne. Na můj vkus jsou trochu fanatičtí. To je ale spousta těch tlup, který si lidi, co přežili, vytvořili. Mají svoje vlastní pravidla, hierarchii, jsou jako malá království. Víím, že se říká, že v množství je síla a že množství je i klíč k přežití, ale to jejich prostředí se mi nelíbí. Myslím, že bude bezpečnější, když zůstaneme jen samy dvě.“

„Tři,“ opravila ji Clare. „Nezapomeň na Dorrana.“

„Hm.“ Beth přimhouřila oči a podívala se na jejich mlčenlivého společníka. Drhnul si ručníkem vlasy, ale pohled upíral stále do země.

Beth je opatrná, protože je pro ni cizí. V tomto ohledu byla vždycky taková. Až ho pozná, uklidní se.

Její obezřetnější, prozíravější já ji však varovalo, že tahle nová Beth je jiná a přehnaně zvědaví kluci, kteří se pokoušeli

s Clare seznámit a které od ní neúnavně odháněla, ji už určitě nezajímají. Beth se teď soustředí pouze na to, jak přežít.

„Tak co se dělo od té doby, co jsme spolu mluvily naposledy?“ zeptala se sestry. „Pořád mi vrtá hlavou, jak ses dostala z bunkru. Chci vědět úplně všechno. Kde jsi celou tu dobu byla? A ty jizvy?“

„Možná později,“ odbyla ji Beth a promnula si zezadu krk. Setrásla z prstů několik kapek deště a upřela na Dorra na studený pohled. „Takže tys teď dělал mé sestře pár týdnů společnost?“

Dorran překvapeně zamrkal, ale nezvedl oči. „A-ano.“

„Jasně. V tom případě ti asi dlužím poděkování.“

„A taky bych ti chtěla dát něco na znamení vděku,“ pokračovala Beth. „Asi už bys chtěl mít zase svůj klid, co říkáš? Tak si řekni místo, já tě tam vysadím a přidám ti kupu zásob.“

„Hej,“ ohradila se prudce Clare. „Domluvily jsme se přece, že zůstane.“

„Domluvily jsme se, že může zůstat, když bude sám chtít.“ Beth nespouštěla z Dorrana oči. „Podívej, máte za sebou dlouhou cestu a seš určitě unavený. My s Clare asi budeme ještě nějakou dobu jezdit kolem, než se usadíme. Vyber si místo, kde by se ti líbilo, a já tě tam nechám i s tolika zásobama, aby ti vydržely na hodně dlouho. Co říkáš?“

„Beth –“

„Ať odpoví sám.“

Dorran si nechal ručník spadnout na záda. V jeho temných, hlubokých očích se mihl stín a Clare přemítala, jestli v nich Beth odhalí tichý strach, který se ho zmocnil. Jeho hlas však zůstával pevný, přestože se musel snažit, aby se vyjádřil pokud možno diplomaticky. „To je od vás velmi laskavé, ale budu vám zavázán, když mi dovolíte, abych s vámi i nadále zůstal. Doufám, že budu vám i Clare k užítku.“

Beth prověsila rty. „Přidám ti i trochu benzínu. Ten je teď dražší než zlato.“

„Už toho nech.“ Clare se postavila mezi sestru a Dorrana. „Nikam nepůjde. Jsme tým.“

Beth si něco sama pro sebe zamručela. Nevypadala šťastně, ale pokrčila neurčitě rameny. „Jak myslíš. A neříkala jsi, že je unavený? Může se vyspat vzadu. Je tam postel. Ale nejdřív se převlíkněte do suchýho. Oblečení máte na nosičích nahoře.“ Beth se otočila k volantů a zařadila rychlost. Motor zarachotil a minibus se vrátil na silnici. „Už jsme dost daleko od města, takže nemusíme nikam spěchat, ale nemůžeme tady zase prosedět celý den. Vyzáblí jsou s večerem aktivnější a bude lepší, když tou dobou budeme už někde na venkově. Bude fajn, když se ti podaří usnout, i když to bude drncat.“

„To bude v pořádku,“ ujistil ji Dorrán.

„Clare, až se převlíkneš, pojď si sednout dopředu ke mně, budeš navigovat.“

„Dobře,“ souhlasila Clare a byla ráda, že se Beth konečně přestala hádat. Začala si prohlížet věci na nosičích. Nebylo tu jenom oblečení, ale také kanystry s benzínem, krabice plné trvanlivých potravin a vzadu visely dokonce pušky. Většina oblečení, které našla, bylo její a sestřiny velikosti. Musela prohledat všechny hromady, aby našla i něco dostatečně velkého pro Dorrana.

Beth si dala s výběrem v nákupním středisku záležet. Vzala si kvalitní funkční košile i bundy, pláštěnky, pevné kožené boty. Většina oblečení na sobě měla dosud cenovky a Clare poznala, že pochází z hodně drahého obchodu s turistickým vybavením.

„Zkus si tohle,“ obrátila se na Dorrana a podávala mu nějaké košile a kalhoty. Utrhla cenovky z oblečení, které si vybrala pro sebe, a posadila se na jedno ze sedadel, aby se převlékla. Vlasy měla stále vlhké, ale s tím už nic nenadělá, a tak si je

svázala do neuspořádaného uzlu na temeni hlavy a vydala se dopředu k Beth.

„Už vypadáš líp,“ poznamenala Beth. Oči upírala před sebe na silnici, ale letmým pohledem se podívala i do zpětného zrcátka, aby si je zkontrolovala. „Nemůžeme plýtvat benzínem na topení, ale v koši pod tvým sedadlem jsou deky.“

Clare vytáhla balík fleecových přikrývek a usadila se na sedadle pro spolujezdce. Bylo posazené trochu dozadu, aby zbylo místo na dveře, ale stejně byla pouhý kousek od Beth a měla dobrý výhled na klikatící se silnici před sebou. Ohlédla se za sebe. Beth si předělala poslední řadu sedadel na postel s dekami a polštáři. Dorran nyní seděl na jejím okraji a chabě se na ni usmál. V dobrém teplém oblečení a s vlasy sčesanými dozadu vypadal o poznání lépe, ale pořád byl popelavě šedý. Clare na něj kývla, aby se uvolnil. Posadil se dozadu, překřížil si nohy, ale nezdálo se, že by se chystal usnout.

„Nejvyšší čas odsud zmizet.“ Beth ostře objela další překážku a zavadila nárazníkem o spadlý strom. „V příhradce před sebou máš mapu; když ti ukážu, kde jsme, dokážeš mě podle ní navigovat?“

„Samozřejmě.“ Clare vytáhla z příhrádky vedle řidiče mapu, a když si ji rozprostřela na klíně, zjistila, že je určená spíš pro turisty než pro řidiče. U zajímavých míst byl vždy obrázek a z rohu mapy k ní zvedala palec rozzářená sova.

Beth měla mapu hustě pokreslenou. Na spoustě silnic byla napsaná tlustá X.

„To znamená, že silnice je neprůjezdná,“ vysvětlovala Beth, jakmile si všimla, že si Clare mapu pozorně prohlíží. „Kroužky označují možné zdroje. Ale něco z toho mám jen od lidí, které jsem potkala cestou, ví bůh, co je na tom pravdy a jestli jsou stále funkční. Trojúhelníky jsou bezpečný útočiště. Těm se budeme pokud možno vyhýbat. Hvězdičky značí nebezpečí.“

Clare se dívala na desítky značek. „Tys toho už najezdila.“

Beth se uchechtla. „Chvíli mi trvalo, než jsem se do města dostala. Spousta objížděk, neprůjezdných silnic.“

„To určitě.“ Clare sledovala červenou čáru zvýrazňovače vedoucí z předměstí dál na venkov, kde končila. „Kam tedy jedeme?“

„Prostě pryč odsud. Někam, kde se můžeme utábořit na noc a ohřát si něco k jídlu bez toho, že by nás ty potvory obtěžovaly.“

Vlevo od nich stálo taxi. Řidič na sobě měl stále zbytky uniformy, škrábal na okno a z chybějící čelisti mu kapaly sliny. Beth se na něj zašklebila a sešlápla plyn.

„Tohle používáš, aby sis prorážela cestu?“ Clare ukázala na radlici na předku autobusu.

„Částečně. Tam ve městě cestou k mrakodrapu ano. Ale plno cest už je uklizených lidmi, kteří se snažili dostat do města a najít tady své rodiny.“ Beth si povzdychla. „Oni sami na venkově *unikli* změně, ale jejich děti, rodiče, manželky nebo manželé, kteří zůstali ve městě, ne. Naděje je tak brutální. Ponese tě dál, než kam jsou tvé nohy ochotné zajít.“

Clare přesně chápala, o čem sestra mluví. To naděje ji donutila dojet až k jejímu bunkru, přestože se Beth dávno odmlčela. Nedokázala si ani představit, jaké to muselo být pro ty, kteří tady ve městě hledali své nejbližší. Věděli, co se ve městě stalo, že padlo celé za oběť Tichu, že mu vládnou Vyzáblí a že nemají šanci najít své milované naživu, ale přesto nepřestávali doufat, protože naděje byla to jediné, co je udržovalo při životě.

„Co se stalo, když jsme spolu ztratily kontakt?“ Clare zabloudila pohledem k jizvám v sestřině obličeji. „Našli jsme v tvém bunkru mrtvé Vyzáblé. Takže jsi musela otevřít dveře...“

„A probojovat si cestu ven. Jo.“ Na Bethiných rtech se objevil vlčí úsměv. „V životě by mě nenapadlo, že jsem něčeho

takového schopná. Ale dokázala jsem to. Asi to byl nějaký katalyzátor. Prostě jsem si řekla, že už se *nemám* čeho bát.“

Beth útek změnil – o tom již nebylo pochyb. A přestože se Clare stále snažila smířit se s touto tvrdší, silnější verzí své sestry, byla za její proměnu zároveň vděčná. Beth se nebála. A to jí umožnilo přežít.

„A ten autobus sis předělala sama?“ Clare ukázala na úpravy kolem.

„Ne. Takhle jsem ho už našla. Nějakej ubožák si nejspíš usmyslel, že bude hrdina. Našla jsem ho u cesty v opuštěném kempu. Řekla bych, že ho přepadli, když si vařil večeri. Rozhodl se, že se jim postaví, místo toho, aby se raději schoval vevnitř. Nezbylo z něj nic než krev vsáklá do hlíny. Vyzáblí sežerou i kosti.“

Clare se zachvěla. I ona již byla svědkem nekonečné žravosti těchto bytostí.

Beth pokrčila rameny. „Je mi toho chlapíka líto, na druhé straně jsem mu vděčná. Tahle věčička se mu fakt povedla. Je pro Vyzáblé prakticky nedobytná. Má dokonce rolety na přední sklo. Když tě nevidí nebo neslyší, nakonec ztratí zájem a jdou si po svých. Jistě, trvá to pár hodin, někdy i celou noc, ale je to lepší než se pokoušet ujet, když ti šplhají po předním skle.“

„Nemá to moc velkou spotřebu?“

„To teda má, ale zato to má sílu, která mě dostane prakticky skrz cokoli na cestě, a to za to stojí.“

Pršelo i po zbytek odpoledne a hustá mračna zakrývala celou oblohu. Nebýt svítících hodin na palubní desce Clare by lehce podlehla dojmu, že se kolem zastavil čas a oni uvízli v nekonečném soumraku. Autobus nedělal téměř žádný hluk, jen motor tiše předl a stěrače na předním skle vydávaly tupé rány. Ticho tu a tam narušily i Clařiny pokyny, když říkala Beth, kam má odbočit.

Zdalo se, že Beth nad něčím usilovně přemýšlí. Neustále se dívala do zpětného zrcátka. Vzhledem k zabeđeným oknům to určitě nebylo proto, aby viděla za sebe na silnici. Pozorovala tedy Dorrana. Ležel na posteli, jednu ruku měl pod hlavou a tiše a těžce ve spánku oddychoval. „Co je vlastně zač?“

„Myslela jsem to vážně, co jsem říkala prve. Je to dobrý člověk. Laskavý, inteligentní a loajální. Bez něj bych se sem nikdy nedostala.“

„Příliš hodných a laskavých lidí v tomhle světě už nezbylo,“ pronesla Beth po chvíli.

Clare chtěla přikývnout, ale Bethany pokračovala.

„Zato je tady spousta těch zlých, kteří se za hodné vydávají.“

„To má znamenat co?“

Beth pokrčila rameny. „Hodně lidí se bude snažit předstírat, že jsou přátelé, protože od tebe něco potřebují.“

Clare se mimoděk naježila. „Za Dorrana dám ruku do ohně.“

„My dvě jsme rodina. Já vím, že můžu věřit tobě, a ty zase víš, že můžeš věřit mně. Vždycky budeme držet při sobě. Ale můžeš tu samou loajalitu čekat od někoho, koho jsi potkala náhodou na cestě? Možná je tenhle jeden z těch lepších, ale i on se na tebe vykašle, když zjistí, že jsi pro něj zátěž.“

To Dorran nikdy neudělá. Tak jako to neudělal doteď. Clare sevřela rty. Nemohla Beth říct, jak moc se mýlí, protože to by jí nejdřív musela vyprávět o věcech, které se udály ve Winterbournu. Když ležela polomrtvá ze ztráty krve a otravy, přesvědčená o tom, že zešílela, nebyla pro něj ničím jiným než přítelkyní. Fyzickou i emocionální. Ale Dorran to všechno ustál, aniž by dal cokoli najevo, bez ohledu na to, jak moc mu komplikovala život a co všechno způsobila. Ještě nikdy v životě nepoznala nikoho tak hodného a trpělivého.

Clare se podívala na své ruce. Na prsten, který jí Dorran věnoval. Beth si ho zatím nevšimla. Kdyby ano, určitě už by se vyptávala. Když se ujistila, že se sestra dívá na silnici před sebou, stáhla si prsten z ruky a zastrčila ho do kapsy.

Beth už teď Dorranovi nevěří. Říct jí, že se vzali – nebo alespoň udělali něco, čím se manželskému svazku v tomto světě bez oddávajících úředníků a obřadů přinejmenším přiblížili – bylo jako hasit požár benzínem. Nejprve jim musí dopřát čas, aby jeden druhého trochu poznali, aby si na sebe zvykli a začali si věřit. Pak může přijít další krok.

Vnější prstenec předměstí zvolna přešel ve venkovskou krajinu pokrytou osamocenými lidskými příbytky a neduživě vyhlížející vegetací. Clare pozorovala svoji sestru a snažila se, aby to nebylo příliš okaté. Muselo se stát něco, díky čemu Beth tak zahořkla. Něco, co ji zatvrdilo vůči všem ostatním, kterým se podařilo přežít. Clare se jí toužila zeptat, ale nebyla si jistá, jestli by se svými otázkami nedotkla něčeho příliš bolestného.

„Zastavíme tady a vymyslíme, co bude dál.“ Beth zastavila na kraji pole. „Pojď mi pomoci postavit přístřešek.“

Kapitola 3

Z přístřešku se vyklubala roztažená plachta přivázaná ke střeše minibusu. K promáčené zemi ji ukotvily teleskopické stánové tyčky, čímž se jim podařilo vytvořit chráněný prostor o velikosti přibližně dvakrát tři metry. Beth zaparkovala na zapleveném poli stranou od neblížších usedlostí. Tráva na poli byla uschlá a přemrzlá, ale místo samotné představovalo vyvýšeninu nad okolním terénem a bylo i sušší než pole kolem, která déšť proměnil v mělké rybníky.

Beth zvedla víko nákladního prostoru na boku minibusu a Clare vytřeštila oči nad dalším vybavením, které se v rozměrném prostoru ukrývalo. Minibus byl opravdu soběstačný. V prostoru pro zavazadla se nalézal přenosný vaříč i s plynovou bombou, skládací židle, další zásoby potravin a vody, nejrozumnější zbraně včetně seker, lopat a ručně vyrobeného kopí.

Beth vytáhla pod přístřešek vaříč a podívala se na Clare. „Jestli chceš, aby se tvůj přítel najedl, tak si ho běž vzbudit.“

„Jasně,“ přikývla Clare a vyskočila zpátky do autobusu. Na Dorrana na zadních sedačkách nebylo se zhasnutými světly téměř vidět. Ležel s jednou rukou pod hlavou, ta druhá mu padala přes okraj postele. Byl na ni příliš velký. Přestože měl přes sebe přehozené deky, celý se pod nimi krčil, jako by mu byla stále zima.

„Haló?“ zamumlala tiše. Klekla si vedle něj a přejela mu prsty po mokrých vlasech. Lehce protáhl obočí, ale neprobudil

se. Clare se podívala ke dveřím, a když měla jistotu, že na ně Beth nevidí, sklonila se níž a políbila ho na tvář. „Vzbud’ se. Děláme večeři.“

Zavrtěl se a otevřel oči. V duchu doufala, že mu spánek pomůže, ale pod očima měl stále stejné temné kruhy. „Hm, Clare.“

„Jak ti je?“

Usmál se, ale Clare i v temném šeru viděla, že jeho pleť je stále popelavě šedá. „Už líp.“

„Chceš zůstat ležet? Můžu ti jídlo přinést sem.“

„Děkuji, ale raději vstanu.“ Zamrkal a bylo zřejmé, že si snaží pročistit si hlavu. „Jíte venku?“

„Ano. Beth tam má takový přístřešek a vařič, takže si může-me dopřát teplé jídlo.“

„To zní báječně.“ Posadil se, ale snažil se pohybovat co nejopatrněji.

Clare si strašně moc přála, aby věděla, co mu je. A ještě víc toužila po tom, aby mu mohla pomoci.

V nosiči nad sedadly našla ještě jednu bundu a pomohla mu, aby se do ní oblékl. Nechal ji, ať ho opečovává, srovná mu bundu na ramenou, zapne zip, a celou dobu se na ni něžně, ale nevýslovně smutně díval.

Clare dopnula zip, ale dál nechala dlaně položené na jeho hrudi, jako by se od něj nechtěla tak brzy odpoutat. „Děje se něco?“

„Se mnou nic.“

Clare přizvedla obočí. Povzdychl si a pokusil se o úsměv. Moc se mu nepovedl. „Myslím, že mě tvoje sestra nemá ráda.“

Ach. Clare otevřela ústa, ale uklidňující slova, jimiž by ho tak ráda utěšila, jí odumřela na rtech. Poklepala mu na hrud’. „Beth pokaždé trvá, než si na nové lidi zvykne. Až tě líp pozná, oblíbí si tě.“

„Co bych měl dělat jinak?“ Dělal mu potíže podívat se jí do očí.

Clare bodlo u srdce. „Nic. Jsi skvělý takový, jaký jsi. Jen potřebuje trochu času.“

Dorran přikývl, ale netvářil se přesvědčeně. Ustoupil stranou, aby mohla jít první, a Clare bezmocně zamířila ke dveřím.

Jakmile se ocitli venku, přivítala je vůně rýže a kari. Clare nasadila radostný výraz. „To voní přímo báječně.“

„Všechno je to z konzervy, ale chutná to skoro jako opravdový.“ Beth stála u hrnce a s jizvami ve tváři, ozářená plameny vařiče, vypadala jako bájná postava z legend. Nelítostná, silná, všemocná. „Napadlo mě, že bych tu dnešní večeri pojala trochu slavnostněji. V tom kari jsou opravdový kousky masa z masový pasty.“

Kolem vařiče byla rozestavená tři křesílka: dvě blízko sebe, jedno kousek stranou. Dorran na okamžik zaváhal, ale pak se posadil na to vzdálené. Clare se zamračila. Popadla svoji židličku a postrčila ji o kus dál, blíž k Dorranovi.

Beth je nepřestávala sledovat a nandávala kari do misek, ve kterých již byla rýže. Nejprve podala misku Clare, pak i Dorranovi. Když si ji bral, podívala se na něj. „Vypadáš hůř.“

Clare šlehla po sestře pohledem a pokoušela se jí telepaticky naznačit, aby se zkusila chovat vstřícněji.

Beth její pohled zachytila a pokrčila rameny. „Třeba trocha jídla pomůže.“

„Děkuji,“ zamumlal Dorran.

Beth sundala hrnec z vařiče, ale nechala oheň hořet jako táborák, který ozařoval prostor kolem. Pak si přistrčila židli blíž ke Clare. Když se usadila, nabrala si plná ústa, polkla a naklonila se dopředu. „Teď když máme chvilku času, co kdybyste mi řekli, co se stalo? Kde jste se vzali ve městě, anebo vůbec v tom mrakodrapu?“

„Přesně na to samé bych se chtěla zeptat i já tebe,“ Clare zanořila lžici do misky, ale nenabrala si. „Proč jsi mi po tom našem posledním rozhovoru už nezavolala?“

Beth povytáhla koutky. „Když jsem utíkala z bunkru, ztratila jsem vysílačku. A snažila jsem se sehnat jinou.“

„Ve městě? To je přece strašně nebezpečné. Určitě bys nějakou našla i blíž?“

„A to je právě ten problém. Vysílačky jsou teď nedostatečný zboží, protože představují jediný způsob, jak spolu můžou lidi komunikovat. A všechny opravdu osamělý baráky jsou totálně vyrabované – zmizelo z nich všechno, nejen vysílačky, ale taky jídlo, balená voda, baterky, benzín, cokoli, co se může nějak hodit. Na předměstích je zásob stále spousta, ale jsou tam i Vyzábli. Čím hustěji osídlená oblast, tím větší šance, že najdeš, co hledáš, ale všude kolem číhají ty potvory.“

„Hm. To dává smysl.“

Beth naklonila hlavu do strany. „Teď ty. Co kdybys mi řekla, co se v tom věžáku vlastně stalo? Nebudu ti lhát. Sama jsem se tam snažila celý dny dostat a chci teda vědět, kdo nebo co je tam vevnitř. Každěj, koho na cestě potkáš, mluví jenom o tom bizarním vysílání, který pořád dokola omílá tu stejnou adresu.“

Clare se podívala na Dorrana a ten přikývl. Polkla jedno sousto a snažila se utřídit si myšlenky. Spálila si jazyk a rozkašlala se. Beth se uchechtla, vytáhla z úložného prostoru plastovou láhev s vodou a hodila ji Clare. Ta ji otevřela a vděčně si usrkla.

Lehká spálenina ji nebude obtěžovat dlouho. Thanity se o ni za pár hodin postarají. Ta představa jí však naháněla spíš hrůzu, než aby ji uklidňovala.

„Dobře.“ Clare svírala láhev v rukou a upírala oči do plamenů vařiče. „Je ale těžký ti vysvětlit, co se stalo ve věži, bez toho, aniž bys znala i zbytek.“

„Máme čas,“ vybídla ji Beth a napjatě poslouchala.

Clare začala ránem, když celý svět zaplavila vlna Ticha. Vyprávěla Beth, co se stalo poté, co narazila se svým autem do

stromu, jak ji Dorran našel a zachránil, jak spolu pak žili ve Winterbournu. Vynechala však několik klíčových momentů: svou otravu a několik riskantních výprav, které spolu s Dorranem podnikli, protože věděla, že by je Beth neschvalovala. Pro sebe si nechala i to, jak moc jim začalo s Dorranem na sobě záležet. Nechtěla ani pomyslet, jak se toto poslední opomenutí Dorrana dotkne, ale když se na něj pokradmu podívala, tvářil se naprosto nečitelně.

Stručně popsala jejich cestu z Winterbournu k sestřině bunkru. Vůbec nejtěžší bylo vysvětlit, co na ně čekalo u Marnie. Svíralo se jí srdce pomyšlením na pokroucené, žalostné, nelidské stvoření, ve které se teta Marnie proměnila. Chvějícím se hlasem odvyprávěla i to, jak Marnie zbavili jejího utrpení. Beth mlčela, ale sklonila hlavu. Clare Beth vysvětlila, jak se dostali k Helexis Tower, a pokračovala setkáním s Ezrou, který se vydával za Petera.

Neuniklo jí, jak přitom Beth přimhouřila oči, jako by se tím utvrdila v přesvědčení, že cizím lidem není radno důvěřovat.

Nebyla jsi tam, chtělo se jí namítnout. Kdybys s Peterem mluvila sama, taky bys mu uvěřila.

Beth však nic neříkala a Clare pokračovala dál věcně a stručně, jak jen toho byla schopná. Co nejlépe se sestra pokusila vysvětlit princip thanitů a Beth ji tu a tam přerušila doplňující otázkou.

„Tak abych měla jasno, ty stroječky tady ještě pořád lítají kolem?“

„Ano,“ Clare polkla další sousto kari. „Ale už nejsou aktivní. Fungují už jenom ty, které máme v sobě.“

Beth pomalu přikývla. „Tak proto jsou všichni tak odolní vůči infekcím.“

„Přesně.“ Beth znovu zabloudila pohledem k jizvám, které měla Beth na tváři. Jistě byly pouze pár dní staré, ale již se

téměř zacelily. Thanity zcela jistě urychlovaly hojení. I její vlastní rány se hojily stejně rychle.

Své vyprávění zakončila popisem toho, jak si Ezra vyzkoušel svou takzvanou léčbu na Dorrانovi. Dala si záležet, aby zdůraznila oběť, kterou pro ni Dorrان přinesl, ale nezdálo se, že by tím na Beth udělala dojem.

„Znamená to, že je teď jediný člověk na zemi bez thanitů?“

Clare pokrčila rameny. „Možné to je. Něco se určitě stalo, ale Ezra nám neřekl, o co přesně šlo. Nevíme, jestli jeho léčba zafungovala tak, jak měla.“

Nakonec popsala, jak Ezra zemřel a jak se schovali ve výťahu. Přitom jí v paměti vytanula Ezrova poslední slova.

Dej mi ji!

Clare se odmlčela. Tehdy mu nevěnovala pozornost, nebyl čas. Všude kolem se rojili Vyzáblí a Clare teprve nyní došlo, co po ní Ezra chtěl.

Požadoval po nich, aby mu vrátili jeho USB paměť s nahraným opravným kódem. Vůbec si nedokázala vybavit, co se s ní stalo poté, co Dorrانا vysvobodila z testovací komory. Zavřela oči a snažila se vzpomenout si.

Vypnula jsem systém... zmáčkla jsem knoflík a otevřela dveře... vytáhla jsem paměť z portu, aby ji Ezra nemohl znovu spustit.

Prudce rozevřela oči. Beth i Dorrان se na ni upřeně dívali, oba stejně rozpačení a zvědaví. Clare položila misku s jídlem na zem, postavila se a téměř se zapotácěla. „Vydržte chvíli. Jen musím něco zkontrolovat...“

Rozběhla se k minibusu. Jejich laboratorní pláště – ty, které jim půjčil Ezra –, visely na opěradlech sedadel, aby uschly. Clare prohledala kapsy svého pláště. Ve druhé nahmatala něco malého, tvrdého, kovového.

Ach. Musela si ji tam strčit úplně bez přemýšlení. Nic takového neměla v úmyslu, přesto to ale udělala. Náhle jí vyschlo

v krku. Otočila se, vyšla ven a natáhla ke svým druhům otevřenou dlaň s klíčenkou.

Dorran povytáhl obočí. Beth ho pro změnu spustila.

„To je ta paměť s kódem?“

Clare přikývla.

„A to nám to říkáš až teď?“

Bethanin hlas zněl ostře, útočně. Clare sevřela paměť v dlaních. Dorran se díval z jedné sestry na druhou a mlčky položil svou misku na zem.

„Úplně jsem zapoměla, že ji mám. Bylo to tam docela náročné.“

Beth se zapřela do opěradla a přitiskla si ruku k očím. Ještě chvíli mlčela a teprve potom se zeptala: „Co s tím budeme sakra dělat?“

Clare klesla do svého křesílka. Stmívalo se a zmizely i poslední náznaky světla, které pronikalo zataženou oblohou. Clare se cítila mizerně a otřásla se zimou. „Ezra tvrdil, že v nějakém výzkumném ústavu v Evandalu mohli přežít vědci, kteří by jeho kód možná dokázali ověřit a dopracovat –“

„Nepřipadá v úvahu.“ Beth se v okamžiku zatvrdila. „O žádném Evandalu ani o tom ústavu nic nevíme. Je nesmysl, abysme kvůli něčemu tak neurčitýmu jeli až bůhvíkam.“

„Ale když nepojedeme –“

„Necháme tu paměť v některém z bezpečných útočišť. Ať si s ní lámou hlavu tam. My se pak můžeme soustředit na to, jak najít místo, kde budeme v bezpečí především my.“

USB paměť jí najednou přišla mnohem těžší než před chvílí. „Nevím, jestli je to tak správné.“

Beth přizvedla obočí. Clare ten výraz moc dobře znala. Beth se nelíbilo, že jí odporuje. Přesto pokračovala.

„Ezra říkal, že jeho kód thanity zničí. Bez něj udrží thanity Vyzáblé při životě ještě deset nebo dvacet let, než je jejich znetvoření konečně zabije.“

„To mi pořád přijde jako výhodnější.“ Sestřin výraz nepři-
pouštěl námitek. „Najdeme si klidný zázemí a seženeme si
zásoby na tak dlouho, abychom vydrželi.“

„Tak jsem to nemyslela. Ti další lidé, co přežili –“ Clare se
zadrhl hlas a musela polknout. „Každý den umírají další a další
lidé. Jediná šance, kterou lidstvo má, je zabít všechny Vyzáblé.“

„Vždyť ani nevíme, jestli to bude fungovat. Ten kód přece
navrhnul nějaký šílenec –“

„Nemyslím si, že by byl šílený. Fanatik ano, inteligentní
určitě. A taky žárlivý. Thanity vymyslel a nejspíš byl jediný
člověk na světě, který je umí i zničit.“

Beth se zapřela do opěradla a svaly na hrdle jí cukaly. „Stej-
ně tak nevíme, jestli nějaký ústav v Evandalu vůbec existuje
a jestli v něm někdo přežil. Ti, kterým se to povedlo, si vymě-
ňují adresy útočišť, ale nikdo z těch, které jsem potkala, se
o Evandalu nikdy nezmínil. Kromě toho vám ten Ezra lhal
prakticky ve všem, co říkal.“

„Jsem si jistá, že o tomhle mluvil pravdu. Měla jsi ho vidět,
co dělal, když jsem mu řekla, že tam tu paměť vezmu. Úplně
zpanikařil. Dostal strach, že mu uprou jeho slávu –“

„To stačilo, Clare!“ Beth mrštila miskou o zem. „Tohle je
celej tvůj problém. Proto tě nemůžu nechat, aby ses rozhodo-
vala sama za sebe. *Nedokážeš věci domyslet do konce.*“

Clare se nahnula do tváře horkost. „Co –“

„Kolikrát ti to musím ještě říct, než mě konečně začneš
brát vážně? Hrdinové umírají. Jestli chceš přežít – jestli chceš,
abych *já* přežila –, musíš být opatrná. A to ty nejsi. Vždycky tě
něco napadne a ty si za tím nápadem plná nadšení jdeš a vůbec
nepřemýšlíš o následcích. Pojďme za Beth do jejího bunkru.‘
,Jé, podívej, to je ten věžák z rádia. Podíváme se tam.‘ Je mi
úplně jasný, co bude dál. ,Hej, Beth, našla jsem flashku. Co
tak se trochu projet a najít nějaký výzkumák, o kterém nemám
ani páru, kde by mohl být.‘“

Clare stiskla rty a cítila, jak jí ve spáncích pulzuje krev. „Dělám to nejlepší, co umím...“

„Ne, to neděláš. Chováš se jako děcko. Uděláš si, co chceš, a potom čekáš, že za tebe budou ostatní řešit, co sis nadrobila.“

„Takhle s ní nemluvte.“

Dorranův hlas nezněl nijak hlasitě, ale jeho intenzita Clare i Beth přinutila, aby k němu obrátily pohled. Zůstal sedět, ale jeho oči si Beth tvrdě měřily.

Clare pocítila vděčnost i vinu v jednom. Nepotřebovala, aby ji bránil – s Beth si dokázala poradit sama –, ale hřálo ji, že k tomu byl ochotný. V prostředí, z něhož pocházel, nekončily podobné konfrontace nikdy dobře. I teď, daleko od matky a jejích sadistických choutek, na něm byla patrná nejistota a stres. Naklonil hlavu na stranu, mnul si dlaně, ramena měl stažená k sobě. Jako by se podvědomě připravoval na odplatu, která přijde.

Beth ho probodávala očima. „Cože?“

Jeho držení těla bylo stále upjatější, hlas ale zůstal klidný a vyrovnaný. „Clare je rovnocenný člen naší skupiny. Mluvte s ní s úctou, kterou si zaslouží.“

„Jak se opovažuješ dělat mi kázání,“ vyštěkla Beth. „Nemáš tady ani co pohledávat.“

Clare sevřela USB klíčenku tak pevně, až ji zabořila dlaň. „Nech toho, Beth.“

Beth se postavila, tvář měla zkřivenou zlobou, stěží popadala dech. Podívala se na Clare, na Dorrana a zase zpátky. Clare zvedla bojovně bradu. Beth našpulila rty. „Dobře. Dobře! Vypadá to, že večere skončila!“

Prudce posbírala ze země poloprázdné misky a naskládala je na sebe tak, až z nich vyšpláchlo nedojedené kari. Pak popadla z opěradla židle pláštěnku, strčila si misky pod paži a vyrazila do tmy.

Clare ji následovala k okraji přístřešku. „Kam jdeš?“

„Umýt nádobí.“

Během několika vteřin zmizela v mlze a dešti. Clare si založila ruce na prsou, ustoupila a snažila se potlačit slzy, které se jí tvořily v očích.

Kapitola 4

„Promiň, Clare.“ Dorran jí přejel prsty po rameni. Váhal, co dál, a něžně na ni mluvil. Clare se otočila a oběma rukama ho objala. Opětoval její objetí a zlehka ji hladil ve vlasech.

Snažila se neplakat. Beth měla pravdu. Chovala se jako dítě, nechávala se řídit svými emocemi a pak se hroutila pod tlakem. Poznání ještě zhoršovalo frustraci, kterou cítila.

„Šššš, to bude v pořádku. Jsem tady s tebou.“ Dorran ji mírně kolébal dopředu a dozadu a líbal ji na temeno. Rukama jí dál pomalými, dlouhými pohyby přejížděl po zádech.

„Moc se omlouvám, Dorrane.“ Zaklonila hlavu, aby se na něj podívala. „Taková normálně není. Chci říct, že takhle se ještě nikdy *nechovala*. Myslím... myslím, že ji Ticho zatlačilo až moc do kouta.“

„To se dá pochopit.“

Ach, Dorrane. Ty jsi tak trpělivý a tolerantní. Možná až příliš.

Clare se zvedla na špičky a políbila ho na krk. Přitiskl se k ní a konečně se usmál.

„Určitě se to zlepší,“ slíbila mu. „Budu na ní dál pracovat. Jen... jen se drž stranou, teď musíš chránit hlavně sám sebe. Nemusíš se mě zastávat, když se s Beth chytíme. Nech to na mně.“

Zvedl jí ruku a něžně jí políbil prsty. Vzápětí mu v jediném okamžiku zmizel úsměv z tváře. Clare se k němu přitiskla

a pokoušela se pochopit tu náhlou změnu jeho nálady. Díval se jí na ruku.

„Promiň! Prstýnek. Mám ho tady.“ Rychle si ho vytáhla z kapsy. „Já jsem – já –“

Usmál se, ale z jeho pohledu zmizela radost. „To je v pořádku.“

Žaludek jí sevřel ledový pocit viny. „Sundala jsem si ho jenom proto, že Beth – to, jak se chovala –, nechtěla jsem přilévat další olej do ohně –“

„Clare, to je v pořádku.“ Vzal jí ruku a sevřel jí prsty kolem prstenu. „Já to chápu.“

„Chápeš?“ Podívala se na něj a pátrala mu v obličeji, ale bylo to, jako by se před ní znovu uzavřel. Ať se snažila sebevíc, nedokázala odhadnout, co si opravdu myslí.

Ještě chvíli mlčel. Díval se dolů na jejich spojené ruce. Svíral v dlaních ty její, s prstenem uvnitř. Pak se nadechl a tiše a měkce na ni mluvil.

„Své slovo jsi mi dala ráno ve výtahu, všude kolem byly ty příšery a neměli jsme nejmenší naději, že jim unikneme. Nebylo fér žádat tě o ruku. Nebudu ti vyčítat, když své rozhodnutí změníš.“

Zavrtěla hlavou a nebyla si jistá, jestli mu opravdu rozumí. „Dorrane...“

„Slyšel jsem, co tvá sestra prve říkala. O tom, že vztahy jsou v tomto novém světě hodně prchavé.“ Nakrátko se jí podíval do očí, ale pak je zase sklopil a dál se díval na jejich ruce. Mluvil stále rychleji, upjatěji a formálněji, tak jak to dělával, když byl ve stresu. „Nechci, abys se mnou zůstávala jen kvůli nějakému neuváženému slibu, kterého teď lituješ. Jestli mi chceš ten prstýnek vrátit, pochopím to. Nebudu se na tebe zlobit.“

Ještě pořád se drželi za ruce. Clare si je přitáhla blíž a políbila Dorrana ruku. Pak k němu zvedla oči a vložila do svých

slov veškerou přesvědčivost, již byla schopná. „Tak na to zapomeň.“

Jeho strnulost polevila. Překvapeně zamrkal, jako by jím její prohlášení otrásl.

Clare ale pokračovala. „Hodlám svůj slib z výtahu dodržet bez ohledu na to, v jakém chvatu jsem ho dávala. Teď už se mě nezavíš, kámo. Dokud nás smrt nerozdělí.“

Z ničeho nic se začal smát. Nejprve se mu otřásala jen hrud', pak se přidala ramena a nakonec se mu smích rozlil i po tváři. Sklonil se k ní, přitiskl se k ní čelem a Clare zaplavil pocit štěstí, který i v ní probudil touhu se smát.

„Myslíš to vážně?“ Zvedl ruku a hladil ji po tváři. „Opravdu toho ani trochu nelituješ?“

„Ze všeho, co jsem tenhle týden udělala, tohohle lituju opravdu nejmíň.“

Pevně ji objal kolem celého těla. Cítila, jak ji zvedá, a přitiskla se k němu, aby ho políbila na rty. Byl pořád jako kus ledu. A v očích mu stále zela černá tma. Ale v tomto okamžiku působil živěji než v několika uplynulých dnech. Clare ho líbala dychtivě a hladově, zabořila mu prsty do vlasů. Šťastně přitom vrátil, a když ji konečně postavil na zem, nedokázala popadnout dech.

Vzápětí si vzpomněla, že v dlani nadále svírá jeho prsten. Chtěla si ho znovu nasadit, ale zadržel jí ruku.

„To je dobrý.“ Z jeho hlasu zaznívalo veselí. „Klidně ho nech ještě chvíli schovaný. Můj vztah s tvou sestrou zatěžuje tolik hendikepů, že získat ji na svou stranu bude nadlidský úkol. Nač ji ještě provokovat.“

„Jak myslíš,“ souhlasila a zastrčila si prsten do kapsy k USB paměti.

Dorran se k ní znovu sklonil a ještě jednou ji krátce políbil, načež ji konečně pustil. Clare se zadívala do tmy a úsměv jí rychle zmizel z tváře. Beth se pořád nevracela.

Potřebuje čas, aby vychladla.

Kolem vířily chuchvalce mlhy, z nichž se bez ustání snášel mrholící déšť. Clare neviděla na víc než deset kroků před sebe. Po těle jí naskočila husí kůže.

Ted' není bezpečné být venku sám, ne v téhle mizerné viditelnosti. Neměla jsem ji nechat odejít.

„Clare?“ Dorran z ní nespouštěl oči a pak se sám zadíval do mlhy.

Nakročila k okraji přístřešku. „Půjdu se po ní podívat. Hned jsem zpátky.“

„Půjdu s tebou.“ Přetáhl si přes hlavu kapuci a popošel k ní, aby kapuci natáhl i jí.

Podívala se na něj, na jeho popelavou pleť a propadlé oči. „Měl bys počkat v autobuse. Hned se vrátím.“

„Ne. Tohle je úplně neznámé prostředí a nemáme tušení, co tam ve tmě čeká. Nenechám tě jít samotnou.“ Zvedl výstražně obočí. „A nehodlám o tom diskutovat.“

„Hm. Dobře.“ Snažila se nedat na sobě znát, jak je mu vděčná. Mlha si nepříjemně pohrávala s její fantazií, vytvářela jí před očima nejrůznější stíny a obrysy, aby je hned vzápětí nechávala zmizet. Chtěla, aby si Dorran odpočinul, ale také se jí nechtělo vyrazit do neznáma úplně samotná.

Dorran vypnul vaříč a vytáhl ze zavazadlového prostoru zbraně. Pro sebe si vybral železnou tyč, Clare si zvolila baseballovou pátku, kterou měla Beth u sebe v autobuse. Společně pak vykročili do mlhy.

Déšť nebyl nikterak silný, ale vytrvalý. Přestože měla nepromokavou bundu, čůrky vody jí zatekly za límec a stékaly dolů po bavlněném tričku. Clare se zachvěla.

S postupujícím večerem se ochlazovalo a mlha houstla. Clare měla pocit, že spatřila osamělou skupinku stromů a o kus dál shluk několika velkých balvanů. V šeru to však mohlo být cokoli.

„Beth?“ Clare zavolala tak hlasitě, jak jí to její odvaha dovo-
lovala. Její zvolání se ztratilo v mlze, která jej bez odpovědi
spolkla.

Podívala se vedle sebe, aby se ujistila, že je Dorran stále
s ní. Několikrát před sebou máchl tyčí a pokoušel se prohléd-
nout mlhou a tmou.

Clare se zdálo, že zaslechla zvuky. Naklonila hlavu na stra-
nu a snažila se určit směr, z něhož přicházely. Vykročila vpřed
a boty se jí zabořily hluboko do vodou nasáklé země. Zvuky
je vedly dál z kopce.

Odvážila se znovu zavolat. „Beth!“ Mlha i nyní její hlas
pohltila. Clare napínala uši, ale dokázala rozpoznat pouze
nízko posazený, rytmický zvuk. *Jako by o sebe někdo drhnul
kameny. Anebo jako skřehotání tlupy Vyzábých.*

Nervy měla napnuté k prasknutí. Čím déle čekala na odpo-
věd', tím silnější strach cítila.

Beth by přece nešla tak daleko?

Byla chyba nechat ji odejít samotnou. Clare postupovala
stále vpřed a její neklid ji nutil jít rychleji, než by bylo moudré.
Hluk byl stále blíž. Stromy, držící se na svahu pouze s vypětím
všech sil, byly kvůli chudé půdě a nelítostným větrům neduživé
a všelijak nakloněné. Několik z nich to už nevydrželo a nyní
ležely vyvrácené, s obnaženými kořeny na zemi.

Z mlhy se vynořil obrys. Třpytivá stříbrná páska. Clare
zpomalila a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, na co se vlast-
ně dívá.

Na dně údolí se vytvořilo nové koryto řeky, aby odvedlo
množství vody, která stékala z okolních svahů. Muselo být
opravdu čerstvé, protože ze dna dosud vyrůstaly trsy zahněd-
lé trávy. Voda v řece šplouchala a byla zdrojem hluku, který
Clare z dálky zaslechla. Ohlédla se. Měla pocit, že stále roz-
poznává světlo z jejich tábora, ale bylo již tak slabé, že ho
téměř nebylo vidět.

Přiložila si k ústům složené dlaně. Teď už se nesnažila svůj hlas jakkoli tlumit a zakřičela do tmy. „Beth!“

Tentokrát už odpověď dostala. Z okolních kopců se k nim sneslo skřehotavé vytí. Vzápětí se přidalo i druhé a třetí. Vyzábílí.